

KŘEŠŤANSKÉ LISTY A HUSŮV LID

CHRISTIAN JOURNAL AND THE PEOPLE OF HUS

Časopis Národní jednoty československých
Protestantů v U. S. A. a Kanadě

Ročník LXI (XX)
1959

REDIGOVAL:

Jaroslav Pavel Tatter

Nákladem Národní jednoty československých protestantů

v U. S. A. a Kanadě, 4800 South Hoyne Ave., Chicago 9, Illinois

VÁNOČNÍ POZDRAV REDAKCE

Milí čtenáři:

Jaké požehnání pro lidskou rasu jest vánoční poselství anděla Páně, kterýž zvěstoval pastýřům "velikou radost, jež byla pro všechny lid, protože se nám . . . narodil se Spasitel, to jest Kristus Pán v městě Davidově. (Mat. 2:10). A spolu s touto zprávou zazněl chvalozpěv nebeského vojska, "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, jež si Bůh oblibuje." (Mat. 2:14).

Toto poselství o spasení a pokoji zaznívá přes století týmž příslibem i do našich dnů a povzbuzuje nás k nadějně práci pro lepší život příštích generací a pokoj na zemi mezi lidmi dobré vůle. Spasitel přišel a je zde! Jeho vládu nad Božím stvořením nikdo nemůže zvrátit, i když se nám někdy zdá, že tak tomu jest. člověku a aby tento mohl žít v plnosti Pravdy i Ducha. Ten, kdo slyší a rozumí poselství vánoce vidí také duchovním zrakem — i Toho, jenž v nich přichází.

Vánoce jsou Boží odpovědí na nejvnutřnější potřebu lidského srdce po pokoji spasení. V Ježíši Kristu přichází nový život. V Ném Pán Bůh sám nabízí sebe člověku aby tento mohl žít v plnosti Pravdy i Ducha jenž v nich přichází.

Vám všem milí čtenáři, přejeme andělskou radost z té staré, ale při tom vždy nové zvěsti o narození Spasitele. Pro nás všechny se narodil Kristus Pán. Kéž bychom všichni byli zajati Jeho láskou, která převyšuje všecko poznání, a podmanění Jeho duchem, který přemáhá všechny překážky.

"Tomu pak, který může učiniti nade všecko víc, než zač my prosíme a co chápeme, podle moci, která ve vás působí, — jemu hudež sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všecka pokolení všech věků!"

Mnoho radosti a Božího požehnání o vánocích i v novém roce vám přeje,

Redakce.

OBSAH LXI (XX) ROČNÍKU

Články a úvahy

—arn—: Co máme dělati?	150	Petříček, J.: Religious Life in Masaryk's Czechoslovakia	8
Bartoš, F. M.: Bláník a Tábor	4	Pitter, Přemysl: Reformace nekončí	7
Jak byl objeven kutnohorský dekret	41	Na předělu věků	35
Komenský a Herrnhut	52	Svíce hořící a oko prosté	49
Biró, Petr: Putování za novelou 125 a	138	Druhy snášenlivosti	65
Č., V.: Zlomená potupa	17	Atomické objevy hrozbou či zaslíbením?	81
Den, Petr: Národ na silnici	133	Husem počíná novověk	100
Dobiáš, F. M.: Fráňa Velkoborský	26	Ve kterém jménu	129
Zlatá mince	115	Znaky věřících	146
Frinta, A.: O třetí spojení	179	Význam založení ČSR pro reformační hnutí	152
Jelínek, V.: Dějiny zelovského sboru	68	Sněm našich německých evangelických krajanů	162
Po stopách Českých bratří v Berlíně	90	Světový advent	177
J. A. Komenského — mír v srdci — co ráj v srdci	103	Polák, F.: Byly tábory nucené práce v SSSR skutečně zrušeny?	122
Masaryk a Bible	107	Pospišil, Vl.: Papež Jan XXIII anebo XXIV?	91
Potomci českých bratří v Berlíně	118	Slabey, A. P.: Spomienka na br. Jana Kanu	61
Výchova kazatelského dorostu a ordinace v Jednotě bratrské v Polsku	155	Štefánik a Biblia	137
K., F.: Ze života Jana Kalvína	102	Sleeping Beauty	136
K., M.: Sto let od narození J. Laichtera	58	Smetana českému národu	72
Kejř, V.: Noční návštěvník fary	123	Světový rok uprchlíků	132
Míček, Ed.: How I Met Tolstoy	139	Š., J. a R.: Pokrytec nebo světec	86
Molnár, Enrico C. S.: Co je kanovník	10	Šefl, Jos. F.: Za br. Dr. Chvalem	169
Papež Jan XXII anebo XXIV?	27	Šimsa, Jar.: T. G. Masaryk	37
Ještě slovo k diskusi o svatých	72	Šourek, M.: Chtějí bychom Ježíše vidět?	113
Molnárová, Marie: S námi na cestě	39	Tappan, George: Taxes for Roman Catholic Parochial Schools — No	119
Náboženská situace v Československu	164	Tepperberg, G.: Vánoce v Čechách v r. 1945	23
Novotný, Józsa: Co je víra	1	Z historie evangelické víry na Jilemnicku	105
Na Jeho památku	9		
Víra v člověka	22	Básně	
Proč věřit?	39	Balcar, L.: Před spáním	150
Bratr kazatel V. P. Stupka	60	Bílá, Magda: Poutníci země	17
Chvalte Hospodina	97	Crosby, F. J.: Ukryje duši mou	164
O jednom statečném Slovákovi	116	Hanuš, Stanislav: Přešň bez se slov	186
Paměť	131	Javor, Pavel: Před novým cílem	164
Boží plán	148	Karafiát, Jan: Až mne Bůh obrátí	38
—nský—: Historik Jednoty bratrské	155	Kohoutová, Helena: Zima	1
Odložilík, Otakar: Jak vznikaly Spojené Státy	19	Lúčanský, M.: Pieseň	146
Historik české reformace	56	Pasternak, Boris: Druhé zrození	7
Dvacáté výročí Jednoty	84	R., K.: Evangelium	49
Po dvaceti letech	153		
V kvartě	166 a 181		
Patnáct milionů uprchlíků	151		

Rafajová, Marie:	60
Chudobka	65
Jasmíny	81
Růže	105
Sliva, R.: Maminka mi psala	160
Tappan, W.: Jest noc	35
Tennyson, A.: Před odplutím	43
Tichý, A.: Jimramove	129
Ni noc, ni den	149
Vášová, Věra: Advent	177
Velkoborský, Fráňa: Prosba	40
—ý: Buďme celí!	133
Wolker, Jiří: Dnešek	26

Literatura

Na stranách: 12, 29, 43, 76, 93, 126, 171, 186.

Z našeho Siona a odjinud

Na stranách: 14, 29, 43, 62, 77, 94, 108, 126, 140, 158, 174, 126, 140, 158, 174, 187.

Dopisy

Na stranách: 13, 32, 46, 64, 79, 143, 174.

Citáty a výroky

Na stranách: 6, 18, 21, 25, 26, 28, 32, 38, 42, 64, 66, 72, 73, 82, 85, 90, 102, 107, 114, 117, 121, 126, 146, 149, 150, 160, 163, 184, 186.

Z redakce

Na stranách: 2, 18, 33, 50, 66, 82, 114, 147.

Z úřadovny Jednoty

Na stranách 16, 33, 46, 80, 96, 110, 144, 161, 176, 188.

KŘESŤANSKÉ LISTY A HUSŮV LID

časopis Národní Jednoty československých Protestantů v Americe a v Kanadě

Ročník LXI (XX) Chicago, Illinois, Leden (January) 1959 Číslo (No.) 1

Entered as second-class matter at the Post Office at Chicago, Illinois. Additional entry at Taylor, Texas. Acceptance for mailing at a special rate of postage provided for in section 1103. Act of October 3, 1917, authorized July 11, 1918.

Helena Kohoutková:

ZIMA

*Sníh padá, sníh!
V té čerstvé, kypré běli
střechy a stříšky divně radostněly,
hlud' zvonu chtivě první úder čeká
a srdce jsou jak ruka matky měkká.*

*Sníh, padá sníh!
A než se v soumrak schýlí,
i lidské touhy dostanou šat bílý
a světla, jimi rozžhaná v šeru,
na pozdrav z dálky kynou svatvečery.
Všem modliabám své Amen přidej, Pane,
pro slavné příští, Tebou požehnané!*

Józa Novotný:

Co jest víra?

Co jest víra? Víra jest volání člověka po Bohu. Víra jest nejsilnější a nejvíce přesvědčující důkaz, že člověk jest nejvyššího původu a že má velkou budoucnost. Víra je zdraví. Víra jest normální. Nevěra jest abnormální. Víra jest síla, zdraví, svědectví. Víra jest schopnost, kterou Bůh hledá v každém člověku. Máš-li vzdělání, avšak nemáš víru. Bůh není s tebou spokojen. Můžeš mít mnoho schopností, nemáš-li víru, před očima Hospodinovými to není dosti.

Víra jest jediná cesta jak se zmocnit Boha. Nemůžeš mít Boha bez víry. Víra jest spojka mezi člověkem a Bohem. Jen takto se dostaneš do spojení s duchovním, neviditelným světem. Bůh miluje svoje stvoření. On si přeje, abychom měli s Ním spojení. Proto Bůh nemiluje nevěru. Víra jest okno do duše. Jak velké jest tvé okno? Bůh si přeje, abys měl co největší okno do duše. Tvá ví-

ra jest Boží příležitost. Podle Zjevení jest Kristus u dveří tvého srdce a žádá si vstup. Nenutí. Víra otevře dveře. On chce vstoupit, avšak my musíme býti spolupracovníky Božími. Když Pán vidí víru, uzná ji. Řekne: "O ženo, veliká je víra tvá." A jindy: "Ani v Israeli nenašel jsem tak veliké víry." "Vše jest možné věřícímu." — "Bez víry není možno líbiti se Bohu."

Avšak víra není to, co zpravidla očekáváme. Víra jest vzácná. Někdy dokonce jest víra pomíšena pochybováním. Taková víra volá: "Věřím, Pane, pomoz nedověře mé." Neradi jsme, když nás někdo nazve ateistou. A přece, jak často vlastně vstupujeme do řad ateistů. Kdykoli lžeme, rozhodně nevěříme. Kdybychom skutečně věřili v Boha, který stojí vedle nás a naslouchá, nemohli bychom vyslovit jedinou lež. Jak často se modlíme bez víry a plně si zasloužíme Páně napomenutí: "I proč jsi pochyboval?" Mnozí, kteří v neděli v chrámu Páně prohlašují, že věří, v týdnu na to žijí tak, jakoby Bůh nebylo. Skutky toho týdne je usvědčují ze lži. Jejich víra jest zvadlá květina — bez života. Idou do kostela, položí na talíř minci, avšak jejich zájem jest jinde. Všem jiným věcem lépe rozumějí nežli duchovním věcem.

A zase najdete lidi, kteří vám řeknou, že to není moderní věřit, že to není populární chodit do kostela. Jestliže kdo nevěří, není tu proto, že nemá dosti důkazů pro svoji víru. Lidé nevěří, protože nechtějí věřit. Ježíš Kristus praví: "Bude-li kdo chtít, ten bude moci rozeznati." Velký americký psycholog William James napsal knihu s tímto titulem: "Vůle k věření."

Pohleďte na Knihu knih. Co jen ta kniha dokázala! Všechny kritiky jí neublížily.

(Pokračování na str. 3)

Křesťanské Listy a Husův Lid

Christian Journal and the People of Hus

Křesťanské Listy 1898 Husův Lid 1940

Vychází měsíčně. Vydává Národní Jednota

Československých Protestantů v USA.

a Kanadě.

Published monthly by the National Union of

Czechoslovak Protestants of America

Redaktor (Editor) J. P. Tatter

Box 59, Hillsboro, Wisconsin

Články a zprávy pro časopis pošlete
na redaktora

Za své příspěvky odpovídají autoři sami.

Předplatné — Subscription \$2 00 per year.

Předplatné, milodary na časopis, jakož i příspěvky Jednotě pro uprchlíky, na mléko pro děti běženců a na léky pro děti trpící, zasílejte laskavě na adresu administrátora.

Return Address — Adresa Administrace

Rev. Vincent P. Stupka

5700 Eastwood Ave., Chicago 30, Ill.

Redakční

Na počátku nového roku a při vstupu do dvacátého ročníku Husova Lidu, děkujeme Bohu za Jeho vedení a mnohé požehnání. V Jeho pomoc doufáme i pro budoucnost. — Křesťanské Listy a Husův Lid existují pro duchovní potřeby našeho lidu v "diaspoře". Časopis bude vycházet tak dlouho pokud bude mít oddané čtenáře a věrné spolupracovníky. Doufáme, že obojích bude mít dosti ještě po řadu let!

Rozhodnutí výkonného výboru Jednoty navrátiti se k dřívějšímu formátu Husova Lidu nebylo učiněno lehkomyšlně, ale pečlivém uvážení celé řady návrhů a podnětů od čtenářů, z nichž převážná většina se přimlouvala za dřívější formát. Jméno časopisu zůstane však i nadále: "Křesťanské Listy a Husův Lid."

Vydávání časopisu jako Křesťanské Listy není snadná věc. Trpí všemi nemocemi exilového tisku. Jsme si jich plně vědomi a pokud to bude v našich silách pokusíme se je omezit. I jazykové stránce se vynasnažíme věnovat tolik pozornosti kolik jen

bude možné. Připomínáme však čtenářům, že redakce provádí jen jedny korektury (důvody jsou finanční!). A tak se stává pravidelně to, že tiskárna při opravách jedné chyb se dopustí jiných, které pak už nejsou opraveny. Ideálem by bylo, kdybychom mohli získati služby jazykového odborníka, který by nejen bděl nad gramatickou správností, ale i jazykovou čistotou. To jest však neuskutečnitelné ne snad proto, že by takového odborníka v našich řadách nebylo, ale že je zavalen jinou prací. Kromě toho v naší situaci by to byla práce z lásky a ne za honorář.—A ještě jednu věc musíme zmínit, protože se obáváme, že v ní všechny čtenáře neuspokojíme. Jak se uvarovat "amerikanismů"? Pro náš "neamerický" exil "amerikanism" jest téměř neodpuštělný prohřešek. Pro naše česko-americké čtenáře, z nichž velká většina se narodila v U.S.A., jest to pak jediný jazykově srozumitelný komunikační prostředek. V této věci se asi budeme musiti učiti trpělivosti a vzájemně se bratrsky snašet.

Se vstupem do dvacátého ročníku Husova Lidu a jednašedesátého ročníku Křesťanských Listů, naše spojené časopisy stojí před mnohem většími úkoly než v době, kdy byly zakládány. Úkol, který jest společný všem odpovědným lidem ve světě jest: JAK PRACOVAT K TOMU, ABY LIDSTVO NEZNICILO SAMO SEBE. Dnes ani ty největší mocnosti světa nemohou úspěšně počítat s jednostranným vítězstvím v případě válečného konfliktu. Svět, ve kterém atomický válečný konflikt jest zamezen jen ze strachu před následky, není bezpečným k uspokojivému životu lidské společnosti. Jest to také svět, ve kterém finanční břímě atomického zbrojení jest den ze dne těžší pro průměrného daňového poplatníka. — A i kdyby se státníkům podařilo zabránit atomické válce (a jistě všichni doufáme, že se to podaří!), zůstává tu stále ještě nebezpečná výzva komunistického Ruska a Číny svobodnému světu na poli hospodářského a ideologického soupeření. Přes všechny tužby svobodného světa po konci komunistického nebezpečí, bylo by nemoudré ukolébávat se nadějí, že tento konec jest na obzoru. Vnitřní nesnáze komunistických režimů v Rusku a v Číně

nejsou takových rozměrů, aby věštily jejich okamžitý pád. Nezapomínejme též, že komunismus neztratil všechn lesk mezi t. zv. "neutrálními národy," zvláště v Asii a Africe, kde politická nevyspělost a hmotná chudoba hrají do rukou komunistických propagátorů.

Svědomité promyšlení skutečné situace lidské společnosti ve světě nás pak povede k účinnější práci o upevnění a konečné vítězství demokracie a ideálu svobody. Tato práce pak musí být konána na všech úsecích lidské činnosti. Zde jest jen několik oblastí pro soustředěnou práci:

1. Potřebujeme lepší zahraniční politiku. Svobodný svět musí přesvědčit komunistické země, že atomická válka by bylo čiré bláznovství a že Západ je pro závaznou kontrolu světového zbrojení.

2. Přes všechnu dokonalost našich komunikačních prostředků, potřebujeme lepší informační službu, která by nejen popisovala přednosti demokratické společnosti, ale také

vyjadřovala upřímnou solidaritu s lidmi v těch částech světa, kde svoboda jest potlačena vládnoucí třídou a hospodářská situace znemožňuje zvýšení životní úrovně pro ty nejpotřebnější.

3. Doufáme, že nikdo z čtenářů nepochybuje o potřebě zvýšeného zájmu o duchovní dědictví západní civilizace. Materialistická filosofie pohodlí a přepychu, kterou trpíme zvláště zde v U.S.A., musí ustoupiti křesťanskému ideálu po blahu (duchovním, stejně jako hmotnému) každého člověka.

Toto jsou naše úkoly. Poslední z nich jest však nejdůležitější. Jemu chceme i nadále věnovati největší pozornost, protože věříme, že dokud si lidé plně neuvědomí svoji zodpovědnost před Bohem, nesloží všechnu svoji naději v Něm, potom marně budou usilovat o mír a uspokojivé životní podmínky. "Nebude-li Hospodin stavěti domu, daremně usiluj ti, kteříž stavějí jej . . ."

(Žalm 127,1).

CO JEST VÍRA

(Dokončení ze str. 1)

Rád vzpomínám na svého otce, jak řekl jednomu posmívajícímu nevěřci: "Můžete mi říci něco podobného, co vám já řeknu? Čtyřicet let jsem v Praze shromážd'oval lidi kolem Bible Kralické a zůstali mi věrni. Zvolte si knihu kterou chcete a zkuste lidi shromážd'ovat kolem té knihy nevěřící za neděle a uvidíte, jak brzy lidé od vás odejdou, protože se brzy znechutí. Jest jen jedna kniha, která se častým užíváním nezprotiví."

Právě tak se to má se společným shromážděním. V jednom státě zde v Americe jeden ateista si koupil dům za čtyři tisíce dolarů. Za nedlouho se mu ona vesnice znelíbila a proto chtěl dům prodat a vystěhovat se. Avšak nenašel kupce ani za dva tisíce. Proč? Protože v celém okolí nebylo kostela. Nikdo nechtěl bydlet v místě, kde lidé nepocitili potřebu vystavět kostel. Už Voltaire řekl: "Nevěřím, avšak jsem rád, že můj krejčí věří."

Zkuste mne v tom, praví Slovo Boží. To jest nutno učinit, než se odvážíme soudu, zda víra jest cprávněna. Hledáte místo. Hned se vás optají jakou máte zkušenost

v určitém oboru. Totéž musíte učinit v oboru víry. Proč se ptát ateisty na víru a ne odborníka! Jakým byl na příklad svatý Pavel, který řekl: "Vím, komu jsem uvěřil."

Dejte dobrý pozor, aby vaše srdce neztvedlo. Stane se to snadno, když si nedáme pozor. Člověk začne pomalu se vzpouzet Bohu. Neposlechne jeho výzvy, Jeho varování. Vaše možnost se Bohu přiblížit jest slabší a slabší. Až jednoho dne objevíte, že už nejste křesťanem. Jdeš snad ještě do kostela, avšak nejsi občanem království Božího. "Vy nevěříte, protože nejste z mého ovčince," praví Pán.

Jak naléztí Boha? Naléztí Boha znamená vstoupiti s Ním do živého spojení. V něm nalezneme odpuštění hříchů, dostaneme touhu konat Jeho vůli. Obdržíme nejvzácnějšího přítele, který bude stále vedle nás. Bolest bude zmírněna. Radost se dostane na výšiny, o kterých se vám před tím ani nezdálo.

Jak nám pomůže víra v dnešních světových nepokojích? Ale ano, chvílemi snad křesťan zapochybuje. Avšak za chvíli se zase vzpomatuje a zvolá: "Věřím, Pane, pomoz

nedověře mé." Zazpívá si rád: "Že konečně s N'm vždycky zvítězíte." Musí to dobře dopadnout, protože Bůh je v nebi a proto vše musí na konec dobře dopadnout. Tohle jest plus křesťanstvo.

Arci lépe jest stále hledět na Toho. Jeho životem víra Ho doprovázela jako zlatá nit. Jeho cesta byla cesta víry, ať už šel kamkoli. Vše Mu připomínalo Boha. Viděl člověka, jak sije na poli, pastýře s ovečkami. ženu, která zametá, zašívá oblek, dělá chleba, rozsvěcuje svíci, vidí ptáka a květinu, dešť, slunce — vše Ho vede k Bohu cestou víry. Naše kapitola vypočítává lidi, kteří věrou dokázali velké činy. Skoro nás to nutí pokračovat v našich dějinách. Vždyť jsme měli takový zástup reků víry. Hled'me: Což

nemohli bychom oprávněně říci tohle o nich.

Věrou Jan Hus nemohl odvolat, protože by byl zapřel i svého Mistra i své svědomí. Věrou viděl do budoucnosti a proto nám zanechal radu: "Pravdy každému přejte." — Věrou Komenský nemohl zůstat ve své milované vlasti, když chtěl dále žít podle svého přesvědčení. Věrou Čeští bratři raději šli do žaláře než by zapřeli svoji víru. Věrou Masaryk se odebral do ciziny, aby pracoval o osvobození své vlasti. A tak jednou se bude mluvit i o vás doma i o těch, kteří odešli. Víra hory přenáší. Věřte! Nezoufejte! Jistě jednou sami sobě řeknete: Jak jsem jen mohl pochybovat?"

Pane, přispoř nám víry.

F. M. Bartoš:

Blaník a Tábor

Co chtěl povědět závěrečnou skladbou díla "Má vlast", vyslovil B. Smetana sám těmito slovy: "Blaník" jest pokračováním skladby "Tábor". Po přemožení skryli se rekové husitů v Blaníku a čekají v těžkém spánku na okamžik, kdy mají přijít vlasti na pomoc. Tytéž motivy "Kdož jste boží bojovníci" jsou proto podkladem i této skladby. Na podkladě této melodie se vyvine vzkršení národa českého, budoucí štěstí a sláva."

Vrcholná skladba "Mé vlasti" se tedy přimyká k předcházejícímu "Táboru", jehož myšlenkovou náplň vystihuje Smetanův "Krátký nástin obsahu symfonických básní" takto:

"Motto: Kdož jste boží bojovníci.

Z této velebné písně pozůstává celá stavba skladby. V sídle hlavním — v Táboře — zazněl tento zpěv zajisté nejmohutněji a nejčastěji. Skladba líčí též pevnou vůli, vítězné boje, stálost a vytrvalost a tvrdšíjnou neústupnost (dvakrát podtrženo), kterou skladba též končí. De detailů se nedá rozdrobit, nýbrž zahrnuje všeobecně slávu a chválu (podtrženo) husitských bojů a nezlomnost povahy husitů."

Tolik Smetana sám o smyslu Blaníka jako symbolu národní naděje a víry. Jeho výklad překvapí asi nejednoho posluchače "Mé vlasti". Dávalť Blaníku smysl podstatně ji-

ný, nežli v jakém byla vychována cejá pokolení národa četbou "Starých pověstí českých" Al. Jiráska, vyšlých po prvé r. 1894. Tato klasická kniha rozšířila blanickou pověst v podobě značně jiné. Podle Jiráska je to kníže Vác'av svatý, jenž dřime s rytíři v památné hoře, aby v časy nejhorší vyjel s nimi z Blaníka vysvobodit ohrožený národ.

Jak vznikl nápadný ten rozpor? A odkud má Smetana a odkud Jirásek odchylné své pojetí Blaníka?

Pouhých 15 let dělí vznik Smetanova "Blaníka" (1879) od vydání "Starých pověstí českých", něco přes čtvrt století rok narození Smetanova (1824) a Jiráskova (1851). Ale rozdíl mezi oběma velkými mistry není jen rozdíl dvojího pokolení národa. Oba jsou pouze mluvčí dvojí tradice národní, které se utkávají již na pět století, tradice václavské a husitské, kultu knížete Václava svatého a božích bojovníků.

Původcem blanické pověsti je Mikuláš Vlášnický, prostý sedlák od Pelhřimova, jenž založil nevelkou církev, která však nabyla neobyčejného vlivu na selský lid knihou zjevení Mikulášových a prorocstvími, jimiž se Mikuláš stal věrou prorokem selských rebelů doby pobělohorské. Učedníci Mikulášovi byli mnoho pronásledováni jako jejich mistr, zemřelý r. 1495, a žili proto hlavně v naději, že když pronásledování Husova odkazu, k němuž Inuli s vroucí oddaností, vyvrholí, a Čechy se stanou znovu bojištěm

vojsk, která vtrhnou do země vyhubit stoupence kalicha, jak tomu bylo za husitské revoluce a za krále Jiřího, že se zakročněním nebes nepřátelé sami pobijí ve veliké bitvě nedaleko Blaníka. Pozdější zpracování tohoto proroctví je připsáno pověstné prorokyni Sibyle a věští, že vítězství věrných husitů způsobí muži mocní a tytířští, kteréž Bůh vyšle z prostředku hory blanické a kteří z hory vyjedouce, jiní jezdecky jedouce, nepřátelé mordovati budou a ze země hnáti.

Bělohorský převrat způsobil zánik Mikulášenců a stvořil poměry, zcela nepříznivé takovým proroctvím. Ale proroctví o bitvě a rytířích blanických tím nezaniklo. Mluvčí pobělohorské tradice prorocké, Slepý mládenec, který vystřídal Sibylu, prorokuje, že po bitvě pod Blaníkem "sv. Václav na bílém koni s kopím ukázán bude a Čechy napomínati a sv. Prokop s berlí vyháněti nepřátelé bude." Svatý kníže nepřichází ještě z Blaníka, blanické vojsko bojuje bez něho, samostatně. Vádí mu asi, že je provázen opatem Prokopem, kterého nebylo dobře poslat do posvátné hory. Avšak logika myšlenky byla příliš silná, aby se pověst nevrátila k podobě, z níž, jak jsme viděli, vyšla: sv. opat mizí a kníže Václav se ujímá velení rytířského vojska, spícího v Blaníku.

Pověst byla již asi rozšířena, a to snad i tiskem, když ji roku 1834 zaznamenala ostře protivídeňská brožura "Seufzer auf Oesterreich", napsaná Čechem, ale vydaná v Lipsku. Spisovatel dělá ze sebe cizince a dopouští se úmyslně chyb, avšak sotva myslí koho jiného než sv. Václava, hovoře o tom, že pět set rytířů podle pověsti dříme se svým knížetem v památné hoře, aby přišlo na pomoc národu, až bude nejhůře. Brožura, jakési to domácí vydání proslulého zrcadla metternichovského Rakouska z pera K. Postla-Sealsfielda Austria as it is, našla s poznámkou o Blaníku následovníky jak mezi Čechy, tak mezi českými Němci.

O dva roky později vydal mladý hrněnský augustinián F. M. Klácel vynikající sbírku "Lyrické básně", v ní pak čteme také ohnivou výzvu "Hlas z Blaníka", která přispěla nejspíše nejvíce k zakotvení nového pojetí blanické pověsti. "Hurá, již je tu čas! Zbud'te se, zbud'te, bratři!" volá hlas

rytíře do boje, "juž nám troubá volá, hrňme se, hrňme se ze skály!" Hlas vede pak rytíře do seče, prožívá s nimi vítězství a dává zase povel k návratu do Blaníka, když může zakončit vděčnou modlitbou: "Věčná sláva budiž Ti, Bože!" A vůdcem blanických rytířů je tu již opravdu kníže-mučedník. "Václav — vůdce je nás," praví Hlas z Blaníka, "on vede k slávě nás, Vojtěch nám kazatel smělosti." O něco později pak, roku 1842, vyšla v oblíbené ročence pražské "Libussa" báseň jinak tuším neznámého Em. Federa, která uvádí do nitra Blaníku ve snu snivého mladíka. Tu slyší, jak pět set rytířů zpívá "vznešený slavnostní chorál. A zpívají o budoucnosti a o budoucí slávě, jak velkou a nádhernou zemí byly staré Čechy. A jak se lev zase zdvihne a zařve tak mocně, tak mocně a jak to, co je v sutinách, bude zase s jásotem vybudováno."

Vlivem dvojí této básně, Klácelovy a Federovy, ovládlo pak toto václavské pojetí úplně. I mládež se hrnula pod prapor knížete Václava do blanického vojska, které v básni Klácelově vede na Němce; k ní náležel na př. mladý Havlíček, přihlašující se sem pseudonymem Blanický. Oheň, zanicený Klácelem, mohl potom volně zahořet v roce svobody 1848 a Tylovo "Jiříkovo vidění" z r. 1849 přispělo ještě více k jeho rozšíření. Od té chvíle se blanická pověst v pojetí václavském stala obecným majetkem národa.

A přece, přes všechnu přízeň poměrů, která dopomohla tradici václavské k tak úplnému vítězství nad tradicí husitskou, se nepodařilo vyhledati reformační smysl o pověsti blanické docela. Po letech našel rázného obnovitele v B. Smetanovi. Kdo ukázal tvůrci "Blaníka" cestu k dávno již tehdy zasuté tradici reformační? Smetana k ní jistě nepronikl odborným studiem historickým. Vždyť pravá povaha tradice blanické byla zjištěna teprve za našich časů, dávno po mistrově smrti. Nebyl však přece zcela osamocen se svým pojetím, i když nám ještě dnes připadá takřka převratným. Nen't to v podstatě než vzpoura proti václavské tradici vůbec, něco, co je Smetanovi společné s celým jeho pokolením.

Zcela podobně, bez jakéhokoli vědomí

o pravé povaze tradice blanické, dospěl k témuž pojetí již mladý Klácel, o šestnáct let starší než Smetana. V původním znění "Hlasu z Blaníka" nevedl rytíře blanické kníže Václav, ale Žižka a Hus, a byl to teprve censor, kdo provedl pronikavou tu změnu na prospěch tradice, kterou mohl v r. 1836 připustit jedině. Třeba byl knězem, šel tu Klácel prostě se svým pokolením a s novým duchem, který v mládeži převládl v těžké době metternichovské reakce, jež dusila všechno, co tíhlo k svobodě, po celé téměř půlstoletí, do r. 1848. Mládeži těchto nešťastných pokolení povídal velmi málo kníže Václav. Tím ohnivěji hořela pro hrdiny husitské revoluce, především pro Žižku. Tento kult božích bojovníků, podporovaný ostatně nějakou dobu i rakouskou vládou, která v něm viděla dobrý prostředek pro získání mládeže do boje proti Napoleonovi, zrodil na příklad asi r. 1818 Šírovu kantátu na Žižku, kterou však censura propustila teprve, když místo Slepého hrdiny zaujal Jaroslav ze Šternberka, vítěz nad Tatary. Tento kult zrodil báseň Klácelovu a došel největšího rozmachu po pádu reakce r. 1848. Tu se dostal Žižka a jeho bojovníci na jeviště a sbor studentské družiny Svornost, zhudebnělý mladým Smetanou, dal tomuto kultu výraz zvláště výmluvný tím, že zavrhl skoro až příkře úctu k národním světcům těmito verši J. J. Kollára:

Kdo jest Čechem srdcem, duchem,
nejen ústy aneb sluchem,
komu Hus a Žižka platí
více nežli všichni svatí,
toho chrání pekla vzdor,
Svornost, Svornost, český sbor.

Muž takového ducha nemohl nikdy spojit Blaník jako výraz národní naděje a víry s pojetím tradice václavské. Jeho češství, které v uvedených verších Kollárových došlo tak znamenitého vystižení, mohlo vidět budoucnost národa jedině v ožiti ducha Žižkova a božích bojovníků. To tím spíše, že pro tuto myšlenku našel dokonalý výraz umělecký v husitském chorále "Kdož jste boží bojovníci."

Vzácnou tuto památku husitské kultury

objevl roku 1789 veliký patriarcha našeho obrození Jos. Dobrovský, a uchvácen její krásou, přičinil se o její vydání tiskem i o pořízení německého překladu, takže pronikla do široké veřejnosti. Na svoje štěstí mohla užít ještě příznivé doby protinapoleonských válek, ale udržela se v skrytu i za potomní reakce. V roce 1818 zpívají chorál v Plzni v dramatické skladbě, nrané o výročí osvobození města z obležení Tábořy roku 1434. I zaslechl jej tu možná za podobné příležitosti i mladý Smetana, studující v Plzni v letech 1840-3. Jistě však poznal slavnou píseň po návratu ze Švédska počátkem let šedesátých, kdy se stala oblíbenou písní sborovou jako výraz smělého ducha těchto velkých let tragického zápasu státoprávního. Tu oživila novou silou s obnoveným kultem Žižky, jemuž byla přičítána, a s kultem božích bojovníků, tenkrát dala jméno tábor mohutným politickým manifestacím pod širým nebem, na nichž se stala nezbytnou součástí programu. Jak by byl mohl Smetana, vždy s bolestnou vážností prožívati tragický zápas svého národa, hledat a najít lepší výraz pro naděje i víru v budoucnost národa?

Husitský bojovník, bojovník Boží a zákona Božího, prosí v slavném chorále o pomoc od Boha a věří pevně, že s Ním vždycky zvítězí. Ztráty, které přináší každý zápas, vynahradí Božím bojovníku sám Kristus, za život tento dá život věčný. Neleká se proto nepřátel, nehledí na jejich množství: má v srdci svého Pána, bojuje pro Něho a s ním a před nepřáteli neutíká. I vrhá se do seče s voláním: "Bůh Pán náš!"

V té víře bojovalo a vítězilo husitské pokolení našeho národa, v té víře spatřoval Smetana budoucnost, Blaník národa i záruku jeho vítězství.

"Protože mám k tomu Boží pověření, zdůrazňuji každému z vás: Nikdo si nemá o sobě myslet více, než co je pravda. Smýšlejte o sobě střizlivě, ve shodě s tím, v jaké míře Bůh každému svěřil svoje dary." — Řím. 12,3. (Překlad P. dr. O. M. Petrá)

Boris Pasternak:

Druhé zrození

*A velcí básníci to znají.
Když prožili, co na zemi
j' možno prožít, umlkají.
Je konec. Básník oněmí.*

*Až s budoucnem se znáti budu,
zajedno se všim v životě,
propadnu na konec jak bludu
v klín neslýchané prostotě.*

*Sotva však ušetření vyjdem,
básníku, když jí neztajíš.
Nade vše potřebna je lidem,
složitost chápou ale spíš.*

Ze sbírky *Lyrika*, kterou
přeložil Josef Hora.

Přemysl Pitter:

Reformace nekončí

Namítá se nám, stoupencům české reformace, proč nedržíme všecko, več věřili Milíč, Matěj z Janova, Hus, kterých se dovoláváme a o něž se opíráme.

Věrnost reformaci neznamená ulpení na osobnostech, byt' sebevětších. Byli to lidé, kteří ve své době hlásali myšlenky, jež v nich Bůh podnítil, a uplatňovali požadavky, pro něž jim Bůh otevřel oči. Bůh však nepřestal otvírat oči těm, kdož po vidění touží. Věrnost reformaci nesmí znamenat ustnutí na událostech a názorech minulé doby. Reformace je trvalý proces, neustálý vývoj k hlubšímu chápání Krista a křesťanství a lepší jeho uplatňování.

Můj článek "Otázka českých tradic" (H. I. 8-57) vzbudil pohoršení některých čtenářů, jelikož jsem v něm se vyslovil proti kultu svatých a jmenovitě jsem odmítl kult svatováclavský. Vždyť prý i Hus zpíval svatováclavský chorál a na svátek sv. Václava v betlemské kapli obracel se v modlitbě k němu! Avšak mezi Husem a námi leží vývoj celých století, kdy kult sv. Václava přešel v kult národa, takže i Češi, kteří nevěří v Boha, nevěří ve svatě a nemodlí se k nim, přece zpívají nadšeně chorál svatováclavský

Bývám vždy hluboce dojat, kdykoliv jej slyším. Jeho vznešená hudebnost a dávná tradice našich zbožných předků jej posvěcu-

jí. Pomyšlení, s jakou vroucností jej zpívají před Husem i po něm, rozdechvívá moje nitro. To po stránce citové. S biblickým učením jsou však některá jeho slova v rozporu. Sama úcta k andělům a svetcům se nepříčí Písmu sv. Nejen "angeli", Boží poslové, ale i světci a mučedníci pro pravdu jsou stálými služebníky Božími a Bůh jich užívá k tomu, aby lidem byli ochránci, radci a varovateli, jak dokazuje bible na různých místech. Na př. v I. Samuelově, kap. 28, se vypráví o tom, že Samuel po své smrti, tedy již z duchovního sveta, prostřednictvím endorské zeny, vyhledáje nad Saulem Boží soud. To dokazuje především další působení proroků (světců) v oblastech nebeských, i jejich možnost zasahovati do života pozemského. (Zpusob Sauluv byl ovšem nesprávný.) Jaký jiný význam by měla slova ve "Skutcích" kap. 2,17? Proto dovolávání se pomoci andělů a svatých mne nezaráží a jsem přesvědčen, že se nepříčí zvěsti a duchu Pisma sv. Co však se této zvěsti a duchu přiči, je přisuzovati jim moc, která jen Bonu je vyhrazena. V chorálu svatováclavském se neobracíme na Váciava pouze, aby prosil za nás Boha a Ducha svatého, aby Bůh nedal zahynouti nám i budoucím, nýbrž toto zdáme přímo od Václava samého. To je nebezpečná myšlenka. Že je nebezpečná, to dokázala adorace Václavova, jeho kult, který podobně jako citově jímavý kult mariánský—zastiňuje samého Boha a Krista, stavě člověka na místo, jež je vyhrazeno jedinému Bohu. A to je to, co je nebiblické a co se přiči přikázání Božímu: "Nebudeš m.ti jiných Bohů přede mnou . . . Neučiníš sobě obrazu aniž jiného podobenství . . . nebudeš se jim klaněti . . . neboť já jsem Hospodin, Bůh tvůj!" (II. M. 20).

Naši reformační otcové těžce a namáhavě se dobývali k původní zvěsti Slova Božeho a k základům křesťanství, neporušeného pozdějšími "nálezky", tradicemi a dobovými příměškami. Jim vděčíme za první statečné kroky v tom směru, za něž platili osočováním, vyhnanstvím a mučednickou smrtí. Avšak jejich doba, krátce jim vyměřený čas a omezené prostředky bránily jim kráčet dále. Bylo by proti jejich duchu a odkazu, kdybychom se zastavili na cestě, kterou nám ukázali. —

Velkých osobností si neceníme pro věci, v nichž držely krok se svou dobou, nýbrž pro myšlenky, kterými je předstihovaly. Hus držel ještě leccos z toho, co další reformace odložila. Jestliže tedy odmítáme tyto věci, neznamená to zpronevěru duchu Husovu, nýbrž věrnost jeho odkazu.

Lze namítnout, kde jsou meze reforma-

ce a kde její míra? Mezi i mírou, avšak i neustálým podnětem je Slovo Boží a Ježíš Kristus sám. Ani největší osobnosti minulosti či přítomnosti nejsou autoritou nejvyšší, neboť tou zůstává Bůh v Kristu zjevený a ve svědomí, které si podmanil, stále promlouvající.

J. Peříček:

Religious Life in Masaryk's Czechoslovakia

The liberal principles of those public-minded men who witnessed the birth of Czechoslovakia, were incorporated into all the institutions of the young Republic. In the matter of religion, the new State adopted, as a basic policy, the equal treatment of all existing ecclesiastical bodies, regardless of their respective numerical strength. At the time, the Roman Catholics represented more than ninety per cent of the population.

Religious life underwent great changes with the establishment of the new Republic. In the first place, opposition to Roman Catholicism arose, mainly due to its former traditional support of the Habsburg monarchy. A modernist group of the clergy, formed within the ranks of the Church itself, demanded reforms. These were rejected by the Papal Curia. In spite of this dissention, the Roman Catholic Church took an active part in building of the new State. However, as dignitaries under the old Austrian regime usually had been members of the nobility, such were replaced by new men in the leading positions of the Church. Dr. František Kordac, a profesor in the Prague Faculty of Theology, although a man of humble origin, became the new Archbishop of Prague. He displayed an understanding and an interest in welfare matters, especially those dealing with social problems. In Moravia, the position of the Roman Catholic Church was preserved by Archbishop Dr. Antonin Cyril Stojan, a very popular preacher and an enthusiastic follower of Saints Cyril and Methodius. In Slovakia, a section of the Roman Catholics remained, until the year 1937,

under the jurisdiction of the Hungarian Primate of Esztergom.

In general, the Roman Catholic Church adjusted itself to the new conditions and made constructive contributions to the growth of the State. In a large measure, the Church recovered its political and cultural influence. Such religious orders as the Dominicans, Benedictines, and Franciscans played a very important part in the spiritual and cultural life of the period. However, the new State never entered into a concordat with the Vatican. Instead, it fostered a *modus vivendi*, which worked to the satisfaction of both sides.

A law passed on June 25, 1926, adjudicated State support of the Church. Somewhat later, the Protestant Churches were included in this government grant.

The establishment of Czechoslovakia as a republic gave Protestantism, after three centuries of oppression, the opportunity to develop freely and rapidly. Many members of the Roman Catholic church seceded and organized the Czechoslovak Church. Their reforms included the use of the vernacular in the liturgy, the democratization of the parish organization, the abolition of the compulsory celibacy, and the establishment of an autonomous Czechoslovak patriarchate. — These were the demands originally drawn up by the "Club" of the Reformist clergy and rejected by the Papal Curia. In an attempt to keep an episcopate representing the recognized apostolic succession, the leaders turned to the Serbian Orthodox Church for help but did not come to terms with the Hierarchical Sobor of the Church.

By the "Toleration Patent" of Emperor Joseph II, issued in 1781, two Evangelical Churches, the Lutheran and the Reformed, both of foreign origin, had been permitted

to operate in Bohemia and Moravia. In 1918 these two sects united under the name, the Evangelical Church of Czech Brethren.

Due to the activities of American missionaries, smaller groups of Methodists, Baptists, and Unitarians were organized. The Unity of the Brethren has its counterpart in North America under the name, the Moravian Church.

By the early thirties, the census returns gave the number of Roman Catholics as 11,416,000; Protestants (including 749,000 of the Czechoslovak Church) as 1,129,000; and Jews as 365,000. In 1935, the Evangelical Church of Czech Brethren numbered 320,000; the Evangelical Church of the Augsburg Confession, 586,000; the Reformed Church (which drew its membership from

the Hungarian minority), 219,000.

It would be difficult to apprehend all the forces which contributed to the Protestant growth in the Republic. No doubt, the establishment of the John Hus Theological Faculty in 1919 gave impetus to the movement. Perhaps many patriots were moved to emulate the great leaders of the period, Milan Rastislav Stefanik, the co-founder of the Czechoslovak Republic was a Slovak Protestant. The first president, Thomas G. Masaryk, was a convert to Protestantism, and a member of the Czech Brethren Church, who stressed the religious aspects of Czech and Slovak history and who urged his people to be ever mindful of the motto, "Jesus — not Caesar."

From "Naše Hlasy" (English issue).

Józa Novotný

Na Jeho památku — stoletími a širým světem

Procestoval jsem takřka celý svět a byl účasten svatě Večeře Páně v mnohých zemích světa. Musím však doznat, že nikde na světě nenalezl jsem takovou vážnost při vysluhování svatě Večeře, jakou jsem našel ve své rodné zemi. Jsou arci pro to vážné příčiny. Nikde na světě netrpěl žádný národ tolik za biblickou Večeří Páně jako národ náš. Nikde na světě v době reformační neměli prapor s kalichem, nikde neříkali stoupcům reformace kališníci — jen u nás. A tak bude na místě jednou v duchu projít stoletími a různými zeměmi a podívat se, jak slavivali svatou Večeří Páně naši předchůdci u víře.

Nejprve zastavme se u prvé Večeře Páně. Pohledněme v duchu na pozadí tohoto duchovního banketu našeho Mistra a Pána se svými učedníky. To pozadí jest velmi temné, proto On, náš Spasitel, září tím více jako hvězda prvního řádu. Nuže učedníci jdou se svým Mistrem, aby se s Ním rozloučili. Na této cestě mají rozhovor. Co že to jest? Kdo jest z nás ten největší. Jak pochybná byla celá ta rozprava. Jak nevhodné to bylo jako příprava na rozloučenou s Mistrem. Ježíš to slyší a jest velmi smuten. A nyní přicházejí do domu, kde mají míti večeři. Ve všech orientálních domech mají u

dveří nádobu s ručníkem na mytí noh. Orientální cesty jsou velmi zaprášené a uvnitř domu jsou překrásné orientální koberce. Ty se nesmí pošpinit. Kromě toho stoly jsou velmi nízké a tak jídlo nachází se blízko podlahy. Lidé sedí na nízkých poduškách. Bohatí mají venku u dveří služebníka, aby hostům umyl nohy. Chudí tam jsou sami, aby svým hostům tuto službu prokázali. Pán chce býti se svými učedníky sám a tak u dveří není nikdo. A nyní hádající se učedníci přijdou až ke dveřím. Protože každý chce být největší, nikdo se neskloní, aby umyl nohy svým bratřím. Vstupují se špinavýma nohama, ale ještě více, se špinavými srdci, naplněnými pýchou. Všichni vstoupí a ani na to nemyslí, že Mistr vstupuje poslední. Beze slova začne Pán mýti nohy svých učedníků. Hlavně však myje jejich srdce, aby byla připravena pro ony svaté okamžiky. Toto jest tmavé pozadí Svatě Večeře Páně. Symbol křesťanství není korunu, nýbrž kříž. I poslední večeře byla slavná ve stínu kříže. Americký theolog Reinhold Niebuhr tvrdí, že největším hříchem dnešní doby jest pýcha. A tak pravá příprava na Večeří Páně jest očistění od pýchy. V pokoře máme přistupovat k svatě Večeří. Naše druhé zastavení budíž návštěva v duchu u prvotních křesťanů, když slavili Večeří Páně v katakombách. Svatý Pavel radí: "A když se scházíte k jídlu, jedni na druhé čekejte." Co to znamená? Prvotní křesťané se scházeli k Ve-

čeři Páně v katakombách, v chodbách pod Římem, kde Římané pochovávali své mrtvé. Tam se křesťané cítili poměrně bezpečni. Proč měli jeden na druhého čekat? Prvotní křesťané byli z velké části otroky. Do společného shromáždění musili takřka utéci. Proto nebylo snadno stanovit určitou dobu shromáždění. V spleťtých chodbách pod Římem jediné znamení je vedlo: znamení ryby. Ryba v řečtině se řekne *ichtys*, rozloženo na hlásky dá heslo prvotních křesťanů: Ježíš Kristus Boží Syn Spasitel. A tak po druhé Večeři Páně nás vede ke křesťanské trpělivosti.

Naše dnešní Večeře Páně má svůj původ v době reformační. Až do doby reformační vysluhovala se Večeře Páně lidu jen pod jednou způsobou. Lidu byl podán chléb, kněz sám si vzal kalich. Pod obojí bylo heslem našich reformačních předků. Kalich lidu bylo požadavkem naší reformace. "Pijte z toho všichni", zdůrazňovali naši předkové. A jak za tento kalich trpěli! Pamatujete se jistě ještě na bolestnou příhodu, jak postavili do řady ty, které přistihli, že přijímali pod obojí a odsoudili je, aby naposledy ještě než budou zastřeleni, budou musít přijímat jen pod jednou způsobou. A protože odsouzenci se zdráhali přijímat pod jednou způsobou, byl jim chléb vnucen do úst a protože tento chléb nechtěli spolknout, byl jim vstřelen dovnitř.

Jeden z odsouzců přec jen mohl zvolat: "A přec pod obojí. Naše vlastní krev posloužila jako kalich." A tak i dnešní Večeře Páně nám má připomenout, že ještě dnes máme být ochotni i trpět pro spravedlnost. Zajímavá jest návštěva v duchu na Nové Hebridy, kde požeňaně působil mezi lidy jediný misionář John Paton. Dlouho působil bez viditelného výsledku. Jen milostivým vedením Božím se stalo, že nebyl zabít divochy. Jednoho dne obdržel z domova dopis, ve kterém mu bylo nabízeno něco, co by si skutečně přál. Ač neměl jediného křesťana, napsal, aby mu poslali nádoby k Večeři Páně. Než ty nádoby došly, náčelník Nama-kej přišel k Patonovi s žádostí: "Pokřti mne, chci být křesťanem." A tak oba sestoupili do řeky ke křtu. Náčelník šlápl na ostrý kámen a zranil se. Paton ho upozornil, že krvácí, když vystoupili z vody. Náčelník po-

korně řekl: "Myslel jsem, že to jest část křtu." Když pak nádoby došly, byl náčelník i řada jiných řádně připraveni k přijímání prvé svaté Večeře Páně.

Dnes i mezi málomocnými v jejich tábořích slaví svatou Večeři Páně. Mělo by nás více než zajímat, že po svaté Večeři tyto nešťastníci vykonají sbírku na misijní účely a pošlou tuto sbírku svým souvěrcům v Americe, aby tato sbírka byla odevzdána těm nejpotřebnějším kdekoli na světě. Pokladníci, kterým jsou tyto peníze svěřeny, přijímají je s pohnutím a slzou v oku.

Jak jest za tak zvanou Železnou oponou? Kdykoli slavíme svatou Večeři Páně měla by Železná opona padnout.

Nezapomenu na příhodu, když jsem jednou řekl před Večeří Páně: "Tohle jest jen pro hříšníky. Cítíš-li, že jsi bez hříchu, nepřistupuj ke stolu Páně." Téhož dne odpoledne přišla mne navštívit žena universitního profesora a se slzami v očích mi sdělovala, že při této Večeři Páně se stala křesťankou a že se hlásí za člena.

Kolik požeňanů zakusili opravdoví křesťané při svaté Večeři na celém světě. Necht' i naši bratři a sestry v naší rodné zemi se duchovně posilní při každé Večeři Páně a necht' nezapomenou, že my zde stále na ně vzpomínáme, kdykoli se scházíme, abychom vyplnili přání Páně: "To činite na mou památku."

Enrico C. S. Molnár:

Co je kanovník

Až do nedávna jsem si byl mlhavě vědom o existenci kanovníků v dějinách církve, ale teprve když mne biskup ustanovil v této funkci, tu se pojednou máji hývalí členové ke mně obrátili s otázkami, co že prý je kanovník, a co má na práci? Všechno to začalo se starou milou členkyní sboru v Comptonu, která jednoho rána přišla ke mně se slovy: "Právě jsem slyšela o Vaší nové povinnosti. Dovolte mi, abych Vám gratulovala k Vaší kanonizaci!"

Musil jsem jí vysvětlit, že jenom ten, kdo je mrtve mnoho let, může být kanonizován, a to že musí být velice záslužný křesťan; nu, a já že se nehodím ani do jedné, ani do druhé kategorie; a mimo to, že v

naši církvi se světci nekanonizují.

Přesto, všechny tyto otázky mne pohna-ly do naší diecéšní knihovny, na druhém poschodí nad naším bytem, a našel jsem tam několik zajímavých faktů.

Jazykově, slovo "kanovník" (anglicky canon, francouzsky chanoine, latinsky canonicus) pochází z řeckého "kanna", znamenající rákosí, kterým se za stará měřila délka, tedy měřítko. Z téhož kořene pochází hebrejské jméno Kanaán, "země rákosí," kde žili Kananejští. U Řeků "kánón" byl měřítkem, kterého architekti užívali při stavbě. U starých křesťanů "kánony" znamenaly církevní zákony, které měly co činit se sborovými pravidly a řády. Osobní titul kanovníka (z řeckého kanónikos) pochází z dob nicejského koncilu 325 po Kr.), který nám dal apoštolské vyznání víry, a to ze seznamu (kánonu) církevních pracovníků seskupených podle právních oblastí. Víme, že na počátku čtvrtého století po Kr. Eusebius, biskup z Vercelli v Piemontě zorganizoval kněží, kteří neměli vlastních sborů, ve skupinu, kteří žili společně poblíž katedrál. Ale bylo to hlavně zásluhou jeho současníka, sv. Augustina, velkého bohoslovce afrického, že instituce kanovnícká byla postavena na pevných základech.

Vedle své katedrál v Hippo Augustin shromáždil skupinu doktorů bohoslovců, kteří žili v celách kolem dvorce. Jejich povinností bylo vyučovat studenty bohoslovce, kteří také žili společně s nimi, jednoduše, a kde "všechno společně snášeli po apoštolském způsobu." A protože žili podle pravidla, kánonu, Augustín jim říkal kanovníci. Chrodegang, biskup v Metz, založil v roce 763 obec kanovníckou, která se řídila zákonem přizpůsobeným z pravidel Benediktinů. Tento řád byl později liberalisován Karlem Velikým a ještě později, v jedenáctém století, byl přizpůsoben zásadám Augustinovým. Podle nich se rozlišují dva druhy kanovníků: jednak jsou to řádoví kanovníci (regular canons), kteří se řídí mnišským řádem, a kanovníci světští (secular canons), kteří žijí mimo katedrální skupinu, mají své vlastní sbory, smějí se ženit, atd. Od všech kanovníků se očekávalo, že budou vstávat ve 2 hodiny v noci, pro noční modlitby, že se

každé noci naučí zpaměti dvěma žalmům, a že musí jednou týdně sloužit v katedrální kuchyni pro chudé.

U starého anglického kronikáře Beyerlincka jsem se dočetl, že v Anglii často kanovníci nabízelí službu vikářům v katedrále, protože, ač jim to bylo předepsáno, kanovníci neuměli zpívat mši, a že proto dokonce v některých místech se říká nezpěvným ptákům "canons", kanovníci!

Za středověku všichni kněží, kteří měli povinnosti v katedrále se sdružovali v organizaci, které říkali "kapitula". (Jméno to povstalo z toho důvodu, že bylo povinností každého kanovníka číst denně v katedrále jednu kapitolu z Bible.)

V Čechách byly kapituly s kanovníky zřizovány za Přemyslovců dvanáctého století. Ve třináctém století nacházíme kapituly jmenovitě v Praze u sv. Víta, na Vyšehradě, v Litoměřicích, na Mělníku, při kostele Všech svatých na hradě pražském, kolegiální kostely ve Staré Boleslavi, v Sadské, u sv. Jiří v Praze na hradě, a u sv. Jiljí na Starém městě v Praze. Na Moravě byla kapitula v Olomouci a kolegiální kostel v Kroměříži a v Brně, a proboštský kostel ve Znojmě. Pražská katedrála měla před husitskou reformací probošta, děkana, školmistra, kantora a třicet kanovníků; reformací byl počet kanovníků snižen na šest, a tři z nich byli podobojí. Církev podobojí, utrakvistická, kanovníky měla, zatím co káňšníci a Jednota bratrská nikdy kanovníky neměli.

V episkopální církvi americké kanovník je kněz, jenž nemá vlastního sboru. Je především asistentem biskupovým, kterému slouží v různých kapacitách. Jelikož se v katedrále musejí konat bohoslužby každého dne, střídám se v té povinnosti s ostatními kanovníky. Na mně přichází řada každé úterý, kdy vysluhují sv. večeři Páně v osm hodin ráno v krásné kapli svatého Kolumby při katedrále sv. Pavla. Občas v katedrále kázá a vysluhuje v neděli, ale většinou jsem každé neděle v jiném kostele v naší diecési, kde zastupuji biskupa a vykládám náš nový bohoslovecký program. Jako kanovník registruji jest mou povinností zapisovat do diecéšního archivu jména konfirmandů každé konfirmační třídy; zkoušet laické čtenáře a dá-

vat jim licenci k výpomoci ve sborech; davat "kanonické zkoušky" pro kandidáty bohosloví. Mou hlavní povinností jakožto "kanovníka theologa" jest organisace bohoslovecké výchovy v naší diecézi; v září tohoto roku jsme otevřeli v jižní Pasadeně extensi semináře. Máme tu pravidelné přednášky pro kandidáty bohosloví a jinou řadu přednášek pro naše faráře.

Objevíš mnoho zajímavostí, když se hrabeš ve starých archívech. Tak na př. jsem objevil, že v říjnu 1855, tedy před 103 roky, biskup William I. Kip odplul lodí ze San Franciska do Los Angeles. 4. října přistál u San Pedra, kde najal starý kočár se čtyřmi koňi. Jeli půl dne ze San Pedra do Los Angeles. Podél cesty uviděl pouze čtyři chaty, jinak neviděl nic než vinice a stáda dobytka a ovcí. Konečně přijel do Los Angeles, zaprášeného malého městečka, čítajícího jenom 5000 duší. Z toho počtu asi jenom dva tisíce umělo anglicky. V městě bylo jenom šest kostelů, a všechny byly římsko-katolické. A tak biskup Kip konal v neděli 7. října první protestantské bohoslužby v Los Angeles v taverně, hospodě, protože jiného místa neměl! A jak se Los Angeles rozrostl! Metropolitní zóna, která v roce 1941 čítala asi tři miliony obyvatel, se rozrostla v r. 1949 na 4,000,000, a loni čítala šest milionů. Když biskup Kip navštívil Los Angeles před stoletím roky, bylo tu tehdy jenom šest kostelů; dnes tu je přes 1.600 kostelů všech možných denominací.

Aby čelil tomuto úžasnému růstu křesťanskou strategií, náš biskup potřeboval několik duchovních, kteří by byli prosti sborové povinnosti, a měli mobilitu pro nové úkoly církve v jižní Kalifornii, kde každého roku potřebujeme ordinovat aspoň třicet nových duchovních, chceme-li jakž-takž čelit růstu naší oblasti.

Být kanovníkem ve středověku snad mělo zajímavé stránky, ale být kanovníkem v jižní Kalifornii dvacátého století je vzrušující. Znamená to mít prst na střemhlavém pulsu atomového věku; znamená to neztrácet hlavu, ale poslouchat tichému hlasu Božmu; znamená to připravovat bohoslovecký dorost pro nové úkoly v nové době.

PLÁNUJETE CESTU DO EVROPY A ČESKOSLOVENSKA?

V posledních třech letech mnoho krajanů navštívilo své příbuzné v Československu. Zprávy, které dostáváme o účinku takových návštěv, svědčí o tom, že morálně povzbuzují náš lid, a že v něm posilují naději na lepší vzájemnou spolupráci mezi Západem a Východem.

Přímý styk a vzájemné poznávání jedněch druhými jistě napomáhá k lepšímu porozumění. A dokud jsou cesty otevřené, potud existují podmínky k přátelským rozhovorům.

Těm z našich čtenářů, kteří pomýšlejí na cestu do Československa neb i jinam v Evropě, Národní jednota nabízí pomoc v tom, že pro ně zorganizuje podobný zájezd a pomůže jim v obstarání potřebných dokladů a jízdenek. První taková výprava jest plánována (bude-li dost zájemců) pro let na tryaskovém letadle dne 11. července (July) t. r.

Protože obstarání cestovního pasu a jiných potřebných dokumentů zabere značné času, vybízíme vás, abyste jednali ihned. — Přihlášku k cestě i žádosti o podrobné informace adresujte na: CESTA DO ČESKOSLOVENSKA, c/o Křesťanské Listy a Husův Lid, Box 59, Hillsboro, Wisconsin.

Literatura

"BAJKY A POVÍDKY Z PŘÍRODY" napsal a vydal Dr. Josef Kratochvíl, zoolog, oranisátor a učitel čs. dálkové exilní školy. Je to dvanáct pěkných vyprávění o zvířatech s původními snímky, které učiní radost a dájí poučení dětem i dospělým. Napište si o ně autorovi na adresu: Dr. Josef Kratochvíl, Stuttgart, Postfach 1134, Germany, Europe.

Čtenářům našeho listu doporučujeme k studiu a četbě následující dvě knihy: Arnold Toynbee: "The World and the West," vydalo nakladatelství Oxford University Press v New Yorku v r. 1953.

Druhá kniha jest od Australana Alana Mooreheada, který jako novinář žije v Itálii. Kniha se nazývá "The Russian Revolution". Pro anglicky čtoucího čtenáře jest tato kniha nejlepším zdrojem historických informací o ruské revoluci a o všem tom, co ji předcházelo v dějinném vývoji Ruska. Knihu vydalo Harperovo nakladatelství v New Yorku v r.

1958.

PROHLÁŠENÍ KULTURNÍ RADY.

Jako se před nedávným časem stalo o-běti komunistického podvrhu mnichovské "České slovo", bylo nyní — a to v exilu — zneužito jména Kulturní rady. V červenec-ovém čísle hamburské "Sklizně" (7-67, VI, str. 20) stojí:

"ZPRÁVY KULTURNÍ RADY. Z dosud došlých 376 odpovědí na dotazníkovou akci Sklizně prohlásilo se 325 pro existenci řádné organizace za účelem zajištění vydání knih a kulturních publikací. Většina z nich přenechává formu praxi a název pokládá za ne-důležitý nebo doporučuje zůstat u dosavad-ních forem, tedy i u jména Čs. Kulturní Ra-dy v zahraničí. Není snad šťastně voleno, ale je možno souhlasit s výslovným konsta-továním, že nejde o representační, nýbrž pouze o poradní a pracovní sbor a že ten nebude omezen na skupinu či jednotlivce, ale bude skutečně živým, nezávislým tělesem s demokratickými volbami. Zajistili jsme za-timní pracovní místnosti — nynější adre-a je: CZECHOSLOVAK CULTURAL COUN-CIL ABROAD, Hamburg, 13, Agnesstr. 44—nebo na Sklizně, Hamburg, 13, Postfach 2700." Atd. Podpis: Čs. K. R."

Obsah a styl zprávy nepřipouští po-chybnost, že jejím autorem je vydavatel Sklizně p. Antonín Vlach, Konstatuji k ní toto:

Uvedl jsem KR v život prohlášením ve Sklizni, č. 10, v říjnu 1953 a převzal za ni veřejně zodpovědnost. Této zodpovědnosti jsem se nikdy nevzdal a na nikoho ji nepřenesl — tudíž nikdo není oprávněn užívat jejího jména bez mého vědomí a souhlasu. Činí-li tak kdokoli, jde o zneužití, jehož kvalifiko-vání ponechávám kulturní exilové veřejnosti.

Je známo, že jsem se redakčně a finanč-ně podílel na vydávání Sklizně od jejího vzniku. Spolupráci s listem jsem se však cí-til nucen ukončit s platností od 1. ledna tohoto roku, a od téhož data jsem přestal považovat Sklizně za orgán KR. P. Antoní-na Vlacha jsem žádal jen o to, aby — třeba jako placený inserát — uveřejnil zprávu, že "pro přesídlení do Ameriky" nemohu se Sklizni spolupracovat jako dosud. Čekal jsem trpělivě, ale marně. P. Ant. Vlach nejen že se vyvaroval oznámení našeho rozchodu, ný-brž uznal za vhodné nyní krýt svou vlastní činnost i jménem Kulturní rady.

Přisvojení si jména a činnosti existující a pracující organizace je v exilu případ do-

sud nevidaný. KR je poškozena i hmotně: právě je expedováno z Lundu deset knih Kulturní rady, serie na rok 1958. Sešlo-li se dosud jen 146 objednávek, desorientace od-běratelů, záměrně vyvolávané akcí p. Ant. Vlacha má na tom svůj podíl: ohlašované vy-dávání knih musí budit dojem — zvlášt' ny-ní, když je provozováno ve jménu KR, že za ním stojím já a že nahrazuje serií KR, na kterou sbírám již déle než rok.

Kulturní rada je příliš zavedené jméno, než abych byl ochoten strpět jeho zneužívání. Pan Antonín Vlach může organizovat kdo chce a vydávat co chce, ale pěkně pod vlast-ní vlajkou a ne zcizenou. Nemá-li k tomu odvahu a chce-li svou mocí krýt se jménem KR, budiž, jsem ochoten vyjít mu vstříc: nemám nic proti tomu, aby si je přivlastnil, přejme-li současně s dobrou pověstí KR i její závazky: dluh v tiskárně v Lundu za letošní knihy činí ještě 11,000 švédských ko-run (cca 2,200 dolarů). Dokud tak neučiní, je užívání jména Kulturní rady s jeho stra-ny hrubým zneužitím, jímž nejen je poško-zována morálně i hmotně KR, ale i naše svobodná kultura, která mohla a měla zůstat takovýchto nevybíravých metod ušetřena.

Dr. Robert Vlach,
Bennett College,
Greensboro, N. Carolina, USA.

Dopisy

Z ČSR.

Dostali jsme dopis od jistého bratra z Československa. Dopis nám byl doručen okli-kou. Pisatel je nám osobně známý. Byl středoškolským profesorem; pro své nábožen-ské přesvědčení byl zbaven místa a přes po-krročilý věk si musí vydělávat těžkou fysic-kou prací na živobytí. Jeho výdělek sotva sta-čí na nejnnutnější potřeby. — Z dopisu vyji-máme:

"...Sotva se už může vyskytnout učitel, který by posílal své děti do evangelic-kého náboženství nebo do nedělní školy, nebo který by sám chodil na evangelické hohosluž-by nebo hrával na varhany. Kdyby se ne-řídil dobrými radami, nevezal na vědomí ne-přímé narážky, nebo si nevezal poučení z toho, že učitelé toho druhu jsou denuncováni v krajinském tisku, dost brzy by byl přeložen do odlehlých míst v pohraničí. Už se ani tolik nevyskytují útoky proti evangelickým uč-

telům a profesorům, nýbrž jednoduše se propouštějí. a proto se důvody propuštění nesdělují, ani odborové organizace se nikoho takového nemohou zastat a takový učitel je bez ochrany a bez práce. Může dostat jen místo pomocného dělníka.

Evangelické ošetřovatelky-diakonky, ač je ošetřovatelek nedostatek, smějí dnes umývat nejvyšší ložní mísy v nemocnici, ale nemocným přímo posloužit nesmějí.

Dnes se u nás nemůže vyskytnout nějaký spisovatel bojující za pravdu v dějinách. Takový Jirásek by dnes nic nenapsal ani nic neřekl. To by se mu už zařídilo. Stejně jako Hus a Komenský.

Kazatel si nemůže dovolit kritické slovo. Přestal by být kazatelem. Brzo nebude už evangelických učitelů; věřící nejsou připouštěni k pedagogickému studiu. Mládež evangelická se pomalu také nebude už vyskytovat, protože jí rozptylují do všech končin republiky do pustin a hor. Evangelická inteligence brzo nebude, protože evangelikům odpřen přístup k vyššímu vzdělání.

Ríkali jsme si před 25 lety, když jsme odsuzovali fašismus, že každá křivda musí člověka bolet, i když se děje ve vzdálené zemi. Křivda činěná černochům a židům musí bolet stejně silně křesťana bělocha, jako křivda, páchaná jeho vlastním lidem. Povinností křesťana pak je, aby křivdy, nemůželi je sám odstranit svou mocí a svým vlivem, (a v cizí zemi je těžko odstranit, když je nemůže odstranit ve své vlastní zemi), aby je zveřejnil a celému světu rozhlásil. I z tak hermeticky uzavřené země jako je naše, musí hlasitě slovo pravdy do světa. Pravda pak se nesmí už vypravovat šeptem, nýbrž s plnou hlasitostí burcoat svědomí celého světa!

(Londýn, Anglie) "Požádal jsem svého přítele v N. Y., aby na Vaši adresu za mne zaslal částku \$10.00, jako příspěvek na Křesťanské Listy a Husův Lid. Doufám, že uvedenou částku v nejbližších dnech obdržíte. Lituji, že br. Rev. Filipi napsal tak divný úvodník v prvním čísle spojeného časopisu. Škoda, že se odmlčeli bratři prof. dr. Odložilík a Pavel Ješín. Doufejme však, že se chyba napraví. Vám oddaný, J. B."

(Johnstown, N. Y.) "Děkujeme Vám za krásný dopis s výzvou o pomoc na práci naší Jednoty. Nedávno jsme hovořili s manželkou, že musíme něco poslat na Křesťan-

ské Listy a Husův Lid. Je dobře, že se tyto časopisy spojily. Posílám Vám \$10.00. Rád bych poslal více, ale moje příjmy jsou malé. Posílám však co můžu. Přejem Vám všem mnoho zdaru a nojně Božího požehnání. -- Váš I. K. V."

(Pittsburgh, Pa.) "Bůh žehnej Vaší práci. Jest dobře, že Křesťanské Listy a Husův Lid se spojily. Doufala jsem však, že spojený časopis bude mít formát Husova Lidu. V lásce Páně, J. J."

(St. Paul, Minn.) "Milost Boží a zdar v každé dobré práci at' jest s Vámi stále. Olga M. R."

(Houston, Texas) "Dva články v listopadovém čísle — jeden Hujerův, druhý od Přemysla Pittra — mají samy cenu celoročního předplatného. S upřímným pozdravem, Š. V."

Z našeho Siona a odjinud

Třetího ledna t. r. se dožil 92 let br. dr. František Pokorný z Ely, Iowa. Br. Pokorný se narodil v Habrkovicích u Kutné Hory a do Spojených států přijel r. 1888. Čtenáři Křesťanských Listů a Husova Lidu dobře znají tohoto milého bratra z jeho článků a básní, které byly často otiskovány v našem časopise (v listopadovém čísle jsme otiskli jubilejní kázání, které br. Pokorný proslvil 10. října m. r. v Ely, při stém výročí tamního presbyterního shoru, jemuž sloužil po 27 let). Bratru Pokornému přejeme Boží požehnání do budoucích dnů a let života, které mu z milosti Boží budou ještě přidány. Ve smyslu a v duchu slov apoštola Pavla, pozdravujeme tohoto milého bratra jménem všech jeho přátel a přejeme mu, aby "milost Pána našeho Jezukrista" zůstávala s ním i jeho milou manželkou.

Zprávy z Československa naznačují, že tamní komunistický režim vzpomínal 28. října jako symbolu státní samostatnosti. Je to po prvé od r. 1948, kdy komunistická vláda zrušila tento den jako státní svátek, že československý lid mohl opět oslavovat 28. říjen. Ovšem nebyly to oslavy v předválečném slova smyslu, protože režimní propaganda se snažila namluvit lidem, že československé samostatnosti bylo dosaženo jedině díky "So-

větskému revolučnímu proletariátu". T. G. Masaryk byl představován jako vůdce "buržoazie", která překazila založení republiky podle vzoru Ruska.

Italští evangelíci mají příčinu k radosti. Nejvyšší soud v Itálii rozhodl, že před zákony země všechny církve jsou si rovny a mají i právo shromažďovací bez předchozího povolení od policie. Zákon též dovoluje organizování náboženských společností a dovoluje stavbu bohoslužebných budov. — Není dosud zcela jisté, zda toto uvolnění zmenší napětí, které existuje na mnoha místech mezi římsko-katolickou církví a církvemi protestantskými. Vatikán s nejnovějším nařízením nesusouhlasí.

Nobelovou cenu za mír pro rok 1958 obdržel belgický dominikánský mnich, Dominik Jiří Pire, za pomoc uprchlíkům v době války a po válce.

Rev. J. B. Sheerin, který se účastnil loňské ekumenické konference pro Víru a Řád v U.S.A., jako římsko-katolický pozorovatel, prohlásil, že doufá, že Světová rada církví bude tak úspěšná, že se stane zbytečnou. Podle něho bude výsledkem protestantského sjednocování plný návrat do jednoho stádece římsko-katolické církve. Ale bude to prý "trvat dlouho", než k tomu dojde. (Pozn. red.: Ano, bude to trvat dlouho, než k něčemu podobnému dojde! A dojde-li k tomu vůbec, pak to bude předpokládat hluboké a zásadní změny organizační i věroučné v římsko-katolické církvi. Nemožné to není, ale pro nejbližší budoucnost jest to nepravděpodobné!) — Dr. Sheerin je redaktorem časopisu "Katolický Svět" v New Yorku.

Předsedajícím biskupem americké episkopální církve byl zvolen biskup státu Missouri, The Rt. Rev. Arthur Carl Lichtenberger. Dr. Lichtenberger nastupuje na místo biskupa Henry Knox Sherrilla, presidenta Světové rady církví.

Kanadanka, paní J. Arthur Long, osmdesát-jeden roku stará, vítá každého nového přistěhovatele v přístavě Svatého Jana (St. John) v New Brunswick s výtiskem Bible vytištěné v jeho rodné řeči.

Austrálská vláda vydala k vánocům zvláštní známky zobrazující klečící dítě jak se modlí před "Betlémskou hvězdou".

Evangelista Billy Graham, kterému bylo v listopadu 40 let, obdržel k narozeninám sta pozdravných dopisů a telegramů. Mezi nimi byl též blahopřejný dopis od Svazu evangelických křesťanů (baptistů) z Moskvy.

V listopadu se konala v Clevelandu, Ohio, pod patronací Národní rady Kristových církví, pátá studijní konference pro Světový řád (World Order). V poselství církvím, konference doporučila: větší a účinnější zahraniční pomoc hospodářsky zasaťalým zemím, "kompetativní ko-existenci" a omezenou spolupráci s komunistickými zeměmi; trvalé úsilí k úspěšnému světovému odzbrojení skrze smluvní dohody prostřednictvím Spojených národů; diplomatické uznání komunistické Číny Spojenými státy; přijetí komunistické Číny do Spojených národů; plnou podporu Nejvyššímu soudu v rozhodnutí o školské integraci; plnou podporu Spojeným národům, jakožto nejlepšímu nástroji v mezinárodním úsilí o mír a dohodu mezi národy; a mn. j. Kromě Poselství církvím, konference též přijala řadu resolucí, z nichž uvádíme následující: **Rasové vztahy:** 1) Výzva k zodpovědným vládním činitelům po věrném plnění zákona; 2) žádost k Presidentu Spojených států, aby svolal tyto činitele k zvláštní konferenci, kde by rozhodnutí Nejvyššího soudu bylo podrobně prodiskutováno s hlediska místních poměrů a kde by se našly cesty k urychlenému naplnění zákona; 3) svolat členské církve Národní rady církví, laiky, kazatele a církevní rady, k společnému projednání této tak důležité otázky. **Válka a zbraně:** 1) Konference odmítla koncepci t. zv. preventivní války; 2) doporučila podrobné studium otázky, zda křesťan může být aktivně činným v nucleární válce; 3) vzala na vědomí, že současný mír záleží z velké části na schopnosti okamžité nucleární odvety světových mocností. — Několik resolucí doporučilo Národní radě ověření zpráv o pronásledování Židů a Moslemů v Sovětském Rusku a protestantů ve Španělsku. K situaci na Středním východě konference se vyjádřila tak, že doporučila podporu dalšího vyjednávání skrze Spojené národy v otázce výměny arabských uprchlíků; podporu legálních aspirací po jednotě mezi arabskými národy vládou Spojených Států a záruky svobodného

a mírového rozvoje pro stát Israel; podporu resoluce Spojených národů po zmezinárodnění Jerusalemu. V otázce vztahující se ku kontrole populačního vzrůstu a rodinného života bylo doporučeno studium podmínek, které by tvořily společnou křesťanskou základnu a jež by vytvořila podmínky k jejímu lepšímu porozumění a konečně přispěla i k akci, která by ji co nejlépe rozřešila.

Mezi řečníky konference byli státní sekretář John Foster Dulles, methodistický biskup G. Bromley Oxnam, profesor John C. Bennett a president princetonského semináře dr. John A. Mackay.

NEHRU O OSUDU KOMUNISMU

Oficiální časopis indické vládnoucí strany uveřejnil celou řadu soukromých poznámek a dopisů indického ministerského předsedy Nehrua. V těchto poznámkách se mimo jiné praví, že komunismus ztroskotá částečně svým ztrnutím a částečně tím, že ignoruje základní potřeby lidské přirozenosti.

Ministerský předseda Nehru oceňuje sovětský školní systém, ale současně říká, že právě tento systém povede ke zhroucení komunismu, protože tato nesmírná osvobozující síla nebude trpět potlačování svobody.

Tím, že se komunisté tak úzce spojili s násilím, těžce se před celým světem poskvřili. Komunismus se definitivně rozhořil pro cestu násilí. I když právě nevyvíjí fyzické násilí, jsou jeho myšlenky o násilí a změny o které usiluje jasně. Nechce svého cíle dosáhnouti demokratickými prostředky, nýbrž donucením a ničením, dokonce plným vyhlazením. —

(Z vídeňských Svobodných listů).

FINANČNÍ ZPRÁVA

Nár. Jednoty Československých Protestantů
do 26. listopadu (November) 1958

Frances Smrček	\$ 5.00
Marie Fisher	6.00
Beatrice Simon	5.00
Anna Tichý	5.00
Paulina Horacek	5.00
Louis a Marie Suk	4.00
Julie Jindra	5.00
Rev. Geo. Medved	5.00
Michal Sinak	3.00
Czech Moravian Brethren Sunday School of Texas, F.R. Adlong, Trea.	55.00
Josef Hnanicek	3.00

S. Křemenský	3.00
Štěpán Valčík	4.00
Anton Hodous	3.00
Jan Kvasnička	2.00
Jos. Pečena	2.00
Rev. Josef Dobeš	10.00
Paul E. Skokan	3.00
Jos. A. Nemeč	10.00
A. Hefner	2.00
Mrs. Frank Dystenský	5.00
Mrs. A. Bartosh	2.00
Nelsonville Christian Sisters, Esther Sefcik, Treas.	5.00
Henry Horský	2.00
Christian Sisters, West, Texas Mrs. E. R. Barton, Treas.	10.00
Dr. Francis Pokorný	15.00
Thomas Sabol	4.00
Božena Truhlář	5.00

Křesťanské Listy přijaly příspěvky od
následujících čtenářů:

John Horvay	\$3.00
Václav Miller	3.00
Mrs. Elsie Hudc	2.00
John Matys	2.00
Mrs. Frances Metz	3.00
Mrs. Suzanna Kana, na památku Jana Kany, místo květin	25.00
Joe Stelčík	5.00
Frank Troyak	7.00
Jos. Pallas	3.00
Bessie Eisner	4.00
Frances Pallas	6.00
M. Majzlik	4.00
Frank Petrušek	6.00
Anna Russo	5.00
Fred Opočenský	3.00
Paul Brusil	3.00

Přijala Mrs. Z. F. Pauk.

*

“Ochotného dárece miluje Bůh.” Předplatné, milodary, jakož i pomoc pro trpící, mléko a léky dětem, laskavě zaslejte na adresu,

Rev. V. P. Stupka,
5700 Eastwood Ave., Chicago 30, Ill.